

TAMMI

Vanhempiansa hylkäämä.

Varisten kasvattama.

Seittimiehen jahtaama.

VARIS- MIEKKÄ

Jacob Grey

The background of the book cover is a detailed illustration of a spiderweb. A large spider is positioned on the left side of the web. The web is intricately drawn with many fine lines radiating from a central point. The overall style is dark and atmospheric, with the web and spider rendered in shades of grey and black against a white background.

Jacob Grey

VARIS- MIEKKA

Suomentanut
KAISA KATTELUS

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Ferals: The Crow Talker

First published in Great Britain by HarperCollins Children's Books 2015

HarperCollins *Children's Books* is a division of HarperCollins *Publishers Ltd*

HarperCollins Publishers

1 London Bridge Street

London SE19GF

Text © Working Partners Ltd, 2015

The author asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2015

ISBN 978-951-31-8314-1

Painettu EU:ssa

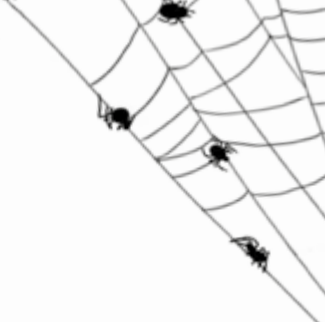
Joidenkin uhrien ruumiissa oli hampaanjälkiä. Jotkut olivat pudonneet korkealta, toiset taas turvonneet vereensä joutuneesta myrkystä. Vieläkään kukaan ei tiedä, mikä – tai kuka – oli syyllinen merkilliseen murhasarjaan, joka pyyhkäisi Blackstonen yli tuona kohtalokkaana kesänä.

Mustan kesän mysteeri, kirjoittanut Josephine Wallace,
Blackstonen pääkirjaston johtaja

LUKU 1

YÖ KUULUI HÄNELLE. Hän verhoutui sen varjoihin, maistoi sen tuoksut. Hän imi itseensä sen ääniä ja hiljaisuutta. Kraa loikki katolta katolle, eikä häntä nähnyt kukaan, vain kuun valkoinen silmä ja kolme varista, jotka liitelivät tummalla taivaalla hänen yläpuolellaan.

Blackstone levittäytyi joka taholle kuin bakteerikasvannainen. Kraa näki kaupungista välähdyksiä: idässä kohoavat pilvenpiirtäjät ja lännessä köyhempien kortteleiden loputtomat viistokatot ja tehdasalueen savuttavat piiput. Pohjoisessa häämötti autioita kerrostaloja. Blackwaterjoki oli jossain etelässä, vellova lieju, joka kuljetti saastaa pois kaupungista muttei koskaan tehnyt sitä puhtaammaksi. Kraa tunsu nenässään joen ummehtuneen tuoksun.

Kraa luisui vasten likaista kattoikkunaa. Hän painoi kädet pehmeästi lasiin ja kurkisti alas lempeään hehkuun. Kumaraselkäinen huoltomies kärräsi moppia ja

sankoa pitkin käytävää omaan maailmaansa uppoutu-
neena. Mies ei nostanut katsettaan. Eivät ne koskaan nos-
taneet.

Kraa lähti taas liikkeelle, säikäytti lentoon pullean
kyyhkyn ja kiepahti muinaisen mainostaulun ympäri
luottaen siihen, että hänen variksensa tulivat perässä.
Kahta niistä ei kunnolla erottanut – ne olivat pikimustia
lepattavia varjoja. Kolmas oli valkoinen ja hohti kalva-
kassa sulkapeitteessään kuin aave pimeässä.

Kamala nälkä, mutisi Räähkä, variksista pienin. Sen
ääni oli kimeä rääkäisy.

Sinulla on aina nälkä, sanoi Juro ja iski siivillään hi-
taasti ja vakaasti. *Nuoret ovat niin ahneita.*

Kraa hymyili. Kaikkien muiden korvissa varisten ää-
net olivat tavallisten lintujen huutoja. Mutta Kraa kuuli
enemmän. Paljon enemmän.

En ole vielä lopettanut kasvamista! Räähkä sanoi ja rä-
pytteli närkästyneenä siipiään.

Harmi että aivosi ovat, Juro kaakatti.

Maito, sokea vanha valkoinen varis, lensi niiden ylä-
puolella. Se ei sanonut mitään niin kuin ei koskaan.

Kraa hidasti vauhtia vetääkseen henkeä ja antoi vii-
leän ilman täyttää keuhkot. Hän kuunteli yön ääniä –
auton suhinaa liukkaalla asfaltilla, etäistä musiikin-
kuminaa. Kaukana ulvoi sireeni ja joku mies huusi,
mutta sanoista ei saanut selvää. Kraalle oli samanteke-

vää, oliko mies korottanut äänensä vihasta vai ilosta. Se, mikä levittäytyi alhaalla, oli tavallisia kaupunkilaisia varten. Täällä ylhäällä, keskellä kattojen mustia siluetteja... täällä hänellä ja variksilla oli paikkansa.

Hän käveli läpi ilmastointiaukosta puhaltavan lämpimän tuulahduksen ja pysähtyi äkkiä sieraimet väristen.

Ruokaa. Jotakin suolaista.

Kraa hölkkäsi katon reunalle ja kurkisti alas. Siellä oli roskapönttöjen täyttämä kuja jolle johti yksi ovi: aina auki olevan ravintolan takaovi. Kraa tiesi, että ravintolasta heitettiin usein pois täysin syömäkelpoista ruokaa – tähteitä luultavasti, mutta hän ei ollut nirso. Hän tähyili pimeitä nurkkia. Missään ei näkynyt mitään huolestuttavaa, mutta maantasossa vaani aina omat vaaransa. Katu ei ollut hänen paikkansa.

Juro laskeutui Kraan viereen ja kallisti päätään. Sen lyhyt nokka kiilui kultaisena katulampun valossa. *Onkohan tuolla turvallista?* se kysyi.

Kraa havahtui nähdessään liikettä: rotta tonki kujalla roskapusseja. Se nosti päätään ja katsoi häntä pelottomasti. ”Kyllä varmaan”, Kraa sanoi. ”Pidä silmät auki.”

Hän tiesi, ettei variksia tarvinnut varoitella. Hän oli saalistanut vuosia yhdessä niiden kanssa ja luotti niihin jopa lujemmin kuin itseensä.

Kraa heilautti toisen jalkansa katonreunan yli ja pudottautui hiljaa paloportaiden tasanteelle. Räähkä sujautti

roskapöntön reunalle, ja Juro liiteli katonnurkalle, josta näkyi pääkadulle. Maito lehahti paloportaiden kaiteelle, ja sen kynnet kirskuivat metallia vasten. Kaikki pitivät vahtia.

Kraa hiipi alas portaita. Hän kyyristyi hetkeksi tarkkailemaan ravintolan takaovea. Ruoan tuoksu sai mahan murisemaan hurjasti. *Pizzaa*, hän ajatteli. *Ja hampurilaisia*.

Kraa kurkotti kätensä lähimpään roskapönttöön ja löysi sieltä keltaisen polystyreenirasian, joka oli vielä lämmin. Hän raotti kantta. Ranskalaisia! Hän alkoi sulloa niitä suuhunsa. Rasvaisia, suolaisia, reunoista vähän palaneita. Hyviä. Kirpeä etikka poltti kurkkua, mutta mitä siitä! Kraa ei ollut syönyt kahteen päivään. Hän nieli purematta ja oli tikahtua. Hän vain ahmi lisää. Yksi peruna putosi kädestä, ja Räähkä oli silmänräpäyksessä paikalla ja iski nokkansa saaliiseen.

Juro päästi käheän huudon.

Kraa hätkähti, kyyristyi roskiksen taa ja tähyili sieltä pimeyteen. Hänen sydämensä muljahti, kun kujan päähän ilmestyi neljä hahmoa.

”Hei!” sanoi pisin. ”Näpit irti meidän omaisuudesta!”

Kraa kompuroi taaksepäin ja puristi rasiaa rintaansa vasten. Räähkä nousi siipiään räpytellen lentoon.

Hahmot tulivat lähemmäs, katulampun valokeilaan. Poikia, ehkä pari vuotta Kraata vanhempia. Resuisista vaatteista päätellen kodittomia.

”Tästä riittää kyllä”, Kraa sanoi ja nyökkäsi kohti roska-pönttöä. Tuntui oudolta puhua toisille ihmisille. Sitä tapahtui niin harvoin. ”Meille kaikille”, hän jatkoi.

”Eikä riitä”, sanoi poika, jolla oli ylähuulessa kaksi rengasta. Hän käveli muiden edellä heilutellen rehvakkaasti olkapäitään. ”Siitä riittää vain meille. Sinä olet varkaissa.”

Käydäänkö kimppuun? Räähkä kysyi.

Kraa pudisti päätään. Ei parin ranskanperunan takia kannattanut kolhia itseään.

”Älä pudistele päätäsi minulle, senkin saastainen pikku varas!” pitkä poika sanoi. ”Valehtelija!”

”Ällöä – se lemuaa”, pienempi poika sanoi virnuillen.

Kraa tunsi, miten hänen naamansa lehahti kuumaksi. Hän perääntyi askelen.

”Mihin luulet meneväsi?” kysyi rengashuulipoika. ”Mikset jäisi vielä hetkeksi?” Hän tuli liki ja tönäisi Kraata rintaan.

Äkkihyökkäys yllätti Kraan, ja hän kaatui selälleen. Rasia lensi hänen kädestään, ja ranskanperunoita lenteli sinne tänne. Pojat saartoivat hänet.

”Nyt se viskoo niitä maahan!”

”Aiotko poimia ne?”

Kraa kompuroi pystyyn. Hän oli jäänyt ansaan. ”Ottakaa te vain.”

”Liian myöhäistä”, joukon johtaja sanoi. Hän lipoi huulirenkaitaan. ”Nyt saat maksaa. Paljonko sinulla on rahaa?”

Kraa käänsi taskunsa nurin sydän hakaten. ”Ei yhtään.”

Poika veti esiin veitsen, valo välkähti terässä. ”Siinä tapauksessa me otetaankin sinun varastavat sormesi.”

Poika syöksähti eteenpäin. Kraa tarrasi roskapöntön reunaan ja heilautti itsensä sen päälle.

”Nopea kaveri”, poika sanoi. ”Käykää kiinni.”

Kolme muuta asettuivat roskiksen ympärille. Yksi sivalsi Kraan nilkkaa. Toinen alkoi heiluttaa pönttöä. Kraa haparoi tasapainoa. Pojat nauroivat.

Kraa näki kolmen metrin päässä rännin ja loikkasi. Hän sai kiinni metallista, mutta ränni irtosi seinästä niin että tiilipöly vain tuprusi. Kraa putosi kyljelleen, ja hänen keuhkonsa tyhjenivät ilmasta. Pojat ympäröivät hänet naama virneessä.

”Pitäkää kiinni!” johtaja sanoi.

”Älkää... ei...” Kraa pyristeli vastaan, mutta pojat istuivat hänen jalkojensa päälle ja vetivät käsivarsista. Kun hän makasi maassa kädet ja jalat levällään, veitsipoika ilmestyi hänen yläpuolelleen. ”Kumpi käsi, pojat?” Hän osoitti Kraan käsiä veitsenterällä. ”Vasen vai oikea?”

Kraa ei nähnyt variksiaan. Pelko jyskytti hänen suonissaan.

Poika kyykistyi ja painoi polvensa Kraan rintaan. ”Enten tentten teelikamentten.” Veitsenterä kääntyili puolelta toiselle.

Varo, Kraa! Juro huusi. Pojat nostivat päätään kuullessaan variksen korviavihlovan huudon. Sitten ylhäältä ilmestyi käsi, ja joku tarttui veitsipojan takinkaulukseen. Poika älähti tempautuessaan pois Kraan päältä.

Kuului rusahdus – lyönnin läjähdys – ja veitsi kolahti katuun.

Mistä tuo ilmestyi? Räähkä kysyi.

Kraa nousi istumaan. Pitkä laiha mies roikotti huulirengaspoikaa niskasta. Miehellä oli tahrainen hattu, jonka alta työntyi ruskeaa karheaa tukkaa. Hänellä oli yllään monta kerrosta likaisia vaatteita, muun muassa ruskea popliinitakki, jossa oli vyönä rispaantunut sininen köysi. Leuassa kasvoi partatukkoja. Kraa arveli, että mies oli noin 25-vuotias ja koditon.

”Jättäkää se rauhaan”, mies kähisi. Hämärässä hänen suunsa näytti mustalta aukolta.

”Pidä huoli omista asioistasi”, Kraan vasenta kättä pitelevä poika sanoi.

Mies tuuppasi huulirengaspojan lujaa roskasäiliötä vasten.

”Hullu tyyppi!” Kraan jalkoja pitelevä poika sanoi. ”Häivytään.”

Johtaja otti veitsensä ja sohi sillä koditonta miestä.

”Kiitä onneasi että olet noin saastainen”, hän ärisi. ”En viitsi liata veistä. Mennään.” Hyökkääjät kääntyivät ja lähtivät pinkomaan pitkin kujaa.

Kraa kömpi huohottaen pystyyn. Hän nosti katseensa ja näki varikset, jotka seurasivat tilannetta hiljaa paloportaiden kaiteelta.

Kun jengi oli kääntynyt kulman ympäri, kujan pimeydestä luikahti miehen viereen pienempi hahmo. Poika, seitsemän- tai kahdeksanvuotias, arveli Kraa. Pojalla oli laihat kalpeat kasvot ja pystyssä töröttävä maantienvärinen tukka. ”Älkääkä tulko takaisin!” poika huusi ja heristi nyrkkiään.

Kraa syöksähti pudonneiden ranskanperunoidensa kimppuun. Hän alkoi poimia niitä takaisin rasiaan. Turha tuhlata hyvää ateriaa. Koko ajan hän tunsi niskassaan pelastajansa ja pojan katset.

Perunat kerättyään hän työnsi rasian takkinsa syvään sisätaskuun ja ryntäsi palotikkaille.

”Odota”, mies sanoi. ”Kuka sinä olet?”

Kraa kääntyi mutta piti katseensa maassa. ”En kuukaan.”

Mies naurahti. ”Vai sillä lailla. Kuules, Eikukaan, missä sinun vanhempasi ovat?”

Kraa pudisti päätään. Hän ei tiennyt mitä vastata.

”Saisit olla varovainen”, mies sanoi.

”Osaan pitää huolen itsestäni.”

”Ei siltä näytä”, pikkupoika sanoi ja nosti leukaansa.

Kraa kuuli varisten liikehtivän kaiteella hänen yläpuolellaan. Mies vilkaisi niitä, ja hänen silmänsä kape-

nivat. Hänen suunsa kääntyi hienoiseen hymyyn. ”Kave-reitasi?” hän kysyi.

Nyt lähdetään kotiin, Juro sanoi.

Kraa lähti kipuamaan tikkaita katsomatta enää taakseen. Hänen kätensä olivat vikkelät, ja ketteristä jaloista lähti tuskin ääntäkään. Katolle päästyään hän vilkaisi viimeisen kerran taakseen ja näki, että mies tuijotti hänen peräänsä pojan tonkiessa roskatynnyriä.

”Täällä on tapahtumassa jotain paha”, mies huusi.
”Todella paha. Jos joudut pulaan, puhu puluille.”

Puhu puluille? Kraa puhui vain variksille.

Puluille! Räähkä sanoi aivan kuin olisi kuullut Kraan ajatukset. Kivelläkin on enemmän järkeä!

Päästään vialla varmaan, Juro sanoi. Niin kuin ihmiset yleensä.

Kraa oli hilautunut katolle ja lähtenyt hölkkäämään. Hän ei saanut karistettua miehen sanoja mielestään. Mies ei ollut vaikuttanut yhtään hullulta. Hänellä oli kiihkeät kasvot ja kirkkaat silmät. Ei hän ollut niitä juoppoja, jotka hoipertelivat kaduilla tai istuivat ovisyvennyksissä kerjäämässä rahaa.

Sitä paitsi hän oli auttanut Kraata. Hän oli antautunut itse vaaraan aivan syyttä suotta.

Varikset lensivät Kraan yläpuolella kaarrellen edestakaisin talojen ympärillä matkalla kohti turvallista pesää. Kohti kotia.

Yö otti Kraan tummaan syliinsä, ja hänen sydämensä alkoi rauhoittua.

LUKU 2

SAMA UNI. Sama kuin aina.

Hän on taas vanhassa kodissaan. Sänky on niin pehmeä, että tuntuu kuin lepäisi pilvissä. Se on lämminkin, ja hän haluaisi kääntää kylkeä, vetää peiton korviin ja nukahtaa uudelleen. Mutta se ei koskaan onnistu. Uni ei nimittäin ole pelkkä uni. Se on muisto.

Nopeita askelia portaissa oven takana. Ne lähestyvät.

Hän heilauttaa jalat sängystä, ja hänen varpaansa uppoavat paksuun mattoon. Makuuhuoneessa on hämärää, mutta hän erottaa lelurivin lipaston päällä ja kuvakirjojen täyttämän hyllyn.

Oven alle ilmestyy valojuova, ja hän kuulee vanhempiensa hätäiset, hiljaiset äänet.

Kahva kääntyy, ja he astuvat sisään. Äidillä on musta mekko ja poskilla kimaltavia kyyneliä. Isällä on ruskeat vakosamettihousut ja paidan ylänapit auki. Hänen otsansa on kostea hiestä.

”Ei, älkää...” Kraa sanoo.

Äiti ottaa hänen kätensä nihkeiden kämmentensä sisään ja alkaa kiskoa häntä kohti ikkunaa.

Kraa yrittää rimpuilla, mutta hän on unessa pieni ja äiti on liian vahva.

”Älä vastustele”, äiti sanoo. ”Ole kiltti. Näin on paras. Lupaen sen.”

Kraa potkii äidin jalkoja ja raapii häntä, mutta äiti painaa hänet rautaotteella itseään vasten ja nostaa hänet ikkunalaudalle. Kauhuisaan Kraa iskee hampaansa äidin käsivarteen. Äiti ei päästä irti, ei edes sitten, kun iho menee rikki. Isä avaa verhot, ja Kraa näkee kasvonsa ikkunan hohtavassa mustuudessa – turvonneet, kauhistuneet, suurisilmäiset.

Ikkuna heilahtaa auki, ja sisään hyökkää kylmää ilmaa.

Nyt isäkin pitää hänestä kiinni. Vanhemmat kannattelevat häntä käsistä ja jaloista. Kraa pyristelee ja kirkuu.

”Hys! Hys!” äiti sanoo. ”Kaikki hyvin.”

Painajaisen loppu lähestyy, mutta sen tietäminen ei lievitä pelkoa. Äiti ja isä riuhtovat hänet ikkunalaudan yli, niin että lopulta hänen jalkansa roikkuvat ulkona, ja hän näkee maan kaukana alhaalla. Isän leuka on kireä, julma. Isä ei katso Kraata silmiin. Mutta Kraa näkee, että hänkin itkee.

”Tee se!” isä sanoo ja päästää irti. ”Tee se nyt!”

Miksi? Kraa haluaisi huutaa. Mutta suusta purkautuu vain lapsen ulisevaa itkua.

”Anna anteeksi”, äiti sanoo. Hän työntää Kraan ulos ikkunasta.

Kraan mahassa muljahtaa. Mutta sitten varikset ottavat hänet kiinni.

Ne peittävät hänen kätensä ja jalkansa, painavat kynsensä hänen ihoonsa ja pyjamaansa. Tumma pilvi, joka ilmestyy tyhjästä ja kantaa hänet taivaalle.

Hänen kasvonsa peittyvät sulkiin ja niiden muhevaan tuoksuun.

Hän leijuu yhä ylemmäs varisten mustien silmien, tikkujalkojen ja läiskähtelevien siipien alapuolella.

Hän antautuu linnuille ja niiden lentorytmille, valmistautuu heräämään...

Mutta tänä yönä hän ei herääkään.

Varikset laskeutuvat, asettavat hänet kevyesti kadulle ja kaartavat takaisin talolle lentäen vaalean pihatien yläpuolella, korkeiden puiden välissä. Hän näkee äidin ja isän huoneensa suljetun ikkunan takana. He seisovat sylityksin, halaten toisiaan.

Miten he saattoivat tehdä näin?

Kraa ei herää vieläkään.

Sitten hän näkee hahmon, olion, joka ilmestyy esiin pihan pimeydestä ja kävelee ovelle hitain, määrätietoisin askelin. Olio on pitkä, melkein ovenkorkuinen, hyvin laiha ja hänen raajansa ovat ruumiiseen nähden liian pitkät.

Uni ei ole koskaan jatkunut näin. Tämä ei ole enää muistoa – sen Kraa jotenkin tietää luissaan ja ytimissään.

Kummasti hän näkee olion kasvot läheltä. Hahmo on mies – mutta Kraa ei ole koskaan nähnyt sellaista miestä. Hän haluaisi kääntää katseensa, mutta ei voi olla tuijottamatta kalpeita kasvoja, joiden kalpeus vain korostuu, koska tukka, joka sojottaa piikkeinä otsalle ja toisen silmän yli, on sysimusta. Mies olisi komea, ellei hänellä olisi sellaisia silmiä. Ne ovat täysin mustat – pelkkää iiristä, ei lainkaan valkoista.

Kraa ei tunne miestä mutta tajuaa, ettei hän ole pelkätään ilkeä. Miehen hoikka vartalo imee sisäänsä pimeyttä. Hän on tullut kylvämään tuhoa. Paha. Sana tulee kutsu-matta. Kraa haluaisi huutaa, mutta pelko on vienyt hänen äänensä.

Kraa haluaisi hirveästi herätä, mutta hän ei herää.

Vieraan huulet vääntyvät hymyyn, ja hän nostaa kät-tään, jonka sormet käyristyvät aivan kuin hämähäkin koivet. Kun mies puristaa ne kolkuttimen ympärille kuin sulkeutuvat terälehdet, Kraa näkee ison kultasormuk-sen. Lopulta hän ei muuta näekään, vain sormuksen ja sen soikeaan pintaan kaiverretun kuvan. Terävin piir-roin uurrettu hämähäkki, kahdeksan sojottavaa jalkaa. Sen ruumis on kaksi silmukkaa, joista pienempi on pää ja isompi takaruumis. Sen selässä on M-kirjainta muis-tuttava kuvio.

Muukalainen kopauttaa kolkutinta kerran ja kääntää päätään. Nyt hän katsoo suoraan Kraahan. Hetkeksi varikset katoavat, eikä maailmassa ole muita kuin Kraa ja muukalainen. Mies kuiskaa hiljaa, tuskin huuliaan liikuttaen:

”Tulen noutamaan sinua.”

Kraa heräsi omaan huutoonsa.

Hiki kuivui jo otsalla, käsivarret olivat kananlihalla. Hengitys näkyi huuruna huolimatta oksien väliin viritetystä pressukatoksesta. Kun hän nousi, puu narahti ja pesä heilahti vähän. Hänen kädeltään kipitti pois hämähäkki.

Sattumaa. Pelkkää sattumaa.

Mitä nyt? kysyi Räähkä, joka lehahti pesän reunalta hänen viereensä.

Kraa sulki silmänsä, ja hämähäkkisormuksen kuva hehkui hänen luomiensa takana.

”Pelkkä uni”, hän sanoi. ”Sama vanha. Nuku vain.”

Tällä kertaa uni ei ollut sama vanha. Muukalainen – mies ovella – sellaista ei ollut tapahtunut oikeasti. Eihän?

Nukkuahan tässä koko ajan yritetään, Juro sanoi. *Mutta sinä herätit meidät reuhtomalla siinä kuin mikäkin puoliksi syöty mato. Poloinen Maitokin on pystyssä.* Kraa oikein kuuli, miten äreästi Juro pörhisteli sulkiaan.

”Anteeksi”, hän sanoi. Hän pani uudelleen maata, mutta oli mahdotonta nukahtaa, kun unen haipuvat kaiut

kiirivät mielessä. Hän oli vuosikausia nähnyt samaa painajaista – miksi se oli nyt muuttunut?

Kraa heitti peiton syrjään ja antoi silmien tottua hämärään. Pesä oli jätelaudoista ja toisiinsa punotuista oksista rakennettu lava korkealla puussa, kolme metriä kanttiinsa, ja sen lattiassa oli luukku, jonka Kraa oli tehnyt himmeästä aaltomuovilevystä. Laidatkin oli nikkaroitu oksista ja rakennustyömaalta pihistetyistä laudanpätkistä, ja ne kohosivat metrin korkeuteen kuin kulhon reunat. Kraan vähäinen omaisuus oli kolhuisessa matkalaukussa, jonka hän oli joitakin kuukausia sitten löytänyt Blackwaterin rantapenkältä. Pesän poikki saattoi pingottaa vanhan verhon, jos Kraa kaipasi rauhaa variksilta, joskaan Juro ei koskaan ottanut vihjeestä vaaria. Toisella puolella oli pressukatossa pieni reikä, josta varikset pääsivät lentämään sisään ja ulos.

Pesässä oli kylmä, varsinkin talvisin, mutta siellä oli kuivaa.

Kun varikset olivat kahdeksan vuotta sitten tuoneet hänet vanhaan puistoon, ne olivat panneet hänet hylättyyn majaan puun alaoksille. Mutta heti kun Kraa oli oppinut kunnolla kiipeämään, hän oli rakentanut oman pesän ylemmäs, piiloon maailmalta. Hän oli ylpeä siitä. Se oli koti.

Kraa irrotti pressun reunan ja veti sen syrjään. Hän sai sadevettä niskaan ja hytisi.

Melkein täysi kuu kellui pilvettömällä taivaalla puiston yllä. Maito istui oksalla liikkumattomana, ja sen valkoiset sulat hohtivat hopeisina kuutamossa. Se käänsi päätään, ja Kraasta tuntui kuin se olisi nähnyt hänet kalvailla, sokeilla silmillään.

Se siitä nukkumisesta, murisi Juro ja pudisteli paheksuvasti nokkaansa.

Räähkä hypähti Kraan kädelle ja räpäytti kahdesti silmiään. *Älä Jurosta välitä*, se sanoi. *Vanhukset tarvitsevat kauneusunensa.*

Juro rääkäisi tuimasti. *Nokka umpeen, Räähkä.*

Kraa hengitti kaupungin hajuja. Pakokaasujen. Homeen. Jonkin viemäriin kuolleen otuksen lemua. Oli satanut, mutta mikään sade ei saanut Blackstonea tuoksumaan puhtaalta.

Kraan maha murisi, mutta nälkä tuntui hyvältä. Se terävöitti aisteja, sysäsi pelon mielen perukoille. Hän kaipasi happea. Hänen oli saatava selvittää päätään. ”Käyn etsimässä syötävää.”

Nytkö? Juro kysyi. *Eilenhän sinä juuri söit.*

Kraa näki edellisillan ranskanperunarasian pesän reunalla, missä oli muutakin varisten kerämaa roinaa. Kaikesta kiiltävää. Pullonkorkkeja, säilykepurkkeja, tölkinrenkaita, foliota. Juron illallisentähteetkin lojuivat lattialla: pari puhtaaksi kaluttua hiirenlua. Pikkuruisen murtunut kallo.

YÖ KUULUI HÄNELLE. Hän verhoutui sen varjoihin, maistoi sen tuoksut. Hän imi itseensä sen ääniä ja hiljaisuutta. Kraa loikki katolta katolle, eikä häntä nähnyt kukaan, vain kuun valkoinen silmä ja kolme varista, jotka liitelivät taivaalla hänen yläpuolellaan.

Suuri seikkailutarina Tarzanin, Mowglin ja Batmanin hengessä!

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 183141

N84.2

ISBN 978-951-31-8314-1

Kannen kuvat © 2015 by Eric Deschamps
Kannen suunnittelu by Sarah Creech